

estiuença'), port. *ceifa* 'collita d'estiu', cf. *estiva* 'pasturatge pirinenc'; en una forma diminutiva com el val. *Estivella*. 3) *şuḡāḡfa*, dim. de *şaḡfa* «spongia» i *şāf* «lana» (*RMa*, 589, 449).

L'alternativa (1) tindria sobre les altres l'avantatge de justificar millor la forma *ai*, i no *ei*, del diftong, anant darrere *ain*, si bé en l'aspecte lexical hispano-àrab està menys assegurat que (2) (*şaḡaf* no figura s. v. *palma* en la 2a. part del *RMa*, ni en *PAlc*).

El Sobor, V. supra *Sabre*.

Cova Socafa, la caverna més coneguda dins el te. d'Almiserà (la que l'informant m'anomenà en primer lloc) (xxxii, 173.23). De l'ar. *suḡāḡiifa*, dim. de *saḡiifa* «portique, galerie couverte» (Dozy, *Suppl.* I, 663a-15 b), «porticus» (*RMa*, 559), «portal de fuera» (*PAlc*), «vestibule, antichambre», «corridor» (Beaussier), i documentat en una unió de prosistes orientals (Abenbatuta) i occidentals (Bekrī, Ibn Khaldun), cf. *saḡf* «tectum», «teulada» (pl. *suḡuf*) (*RMa*, 118b, 603). 20 S'hi complicaria un mot àrab diferent: *kabf* «antrum» (*RMa*), «cueva» (*PAlc*), que modificaria el sign. i canviaria en *á* el diftong *ai* de l'altre.

Socanya, pda. de Torís (xxx, 153.5), potser *sukāḡi*. 25 *na* 'replanell', diminutiu de *sakina* «tranquillitas» (*RMa*, 119); cf. *suknā* «habitare», *sukkan* «gubernaculum, habitare», *maskan* «habitaculum» (*RMa*, 412). D'un plural en *-āt*: *Socainet*, nom d'un morisc de Senija (xxxv, 107.7). Però veg. l'art. *Xocainet/Sacañete*. 30

-*Sofi*, Font de Sant ~, te. Alzira (xxxii, 104.14). Deu ser nom supersticiós dels moriscos, que hi reemplaçarien, pel seu equivalent català, el primer membre d'un compost àrab *şalih-sūfi*: *şalih* «bon, bien», 35 *Suppl.* I, 842), *şaleh*: santo (*PAlc*); *şaf* «excellere», d'on vindrien també *sūfi*, o *suffāya* «amulette, phylactère, talisman» (Berggren); *sofi* sigui referent a la secta musulmana dels sufis, sigui més aviat a la idea d'amulet' o bé un concepte comú nebulós d'una i 40 altra.

Sogai, pda. d'Altea (xxxv, 153.10). Probablement reducció de *şoḡāḡiir*, dim. de *şaḡiir* 'petit'. 2) *El Sogroi* (pron. *sogrōi*), pda. del Real de Montroi (xxx, 159): 45 no crec que sigui cap forma mossàrab de SUGGRUNDIA 'ràfec' o 'gotera', sinó un arabisme de l'arrel de l'anterior: com que hi pertanyia un abstracte *şoḡūra* 'petitor' (*RMa*, 477.9 s. v. minorari), podria venir del seu dual *şoḡūraḡn* 'els dos racons petits' (o *şāḡirain*) a causa del 50 timbre velar *ā* que la *r* confereix a la *a*, ajudant-hi el *ḡ* següent, junt amb la de *-ūr*.

El Solatx, nom d'un turó de la Serra de Betxí (Mira, *Encicl. Cat.*, s. v. *Betxí*) on s'han trobat les restes d'un 55 poblat prehistòric (D. Fletcher i N. Mesado, *El Poblado Ibérico de El Solaig*, 54 pp. in 4.º, Val., 1967); poblament del dim. àrab *surāḡiig* de *sirāḡ* «lucerna» (*RMa*), «lampe, flambeau», car aquest alt turó, situat a la ratlla Nord del te. de Nules (xxix, 186.6) 60

era bon lloc per a una almenara, fent senyals com les que Jaume I anomena, en la Crònica, quan la host catalana es llançà a la gran cavalcada fins al Xúquer, avisant la ciutat de València, de la incursió dels nostres; en dim. com l'*Almenarilla* de la rodalia de Lleida. D'aquí pot venir també *Soraya* que consta en doc. de 1591 com un despoblat de Bolulla (SSiv., s. v. *Bolulla*), car això pot ser simplificació de *surāḡiig* com *Alboraia* de *al-burāḡiig*.

Soldaneta, en doc. de 1270 «la òrfena *Soldaneta*» (Mtz.Fdo., *Doc. Val. ACA*, n.º 1077): potser *bint asultanāt* 'la filla de les sultanes', una orfeneta morisca que es devia prear d'haver nascut a l'harem dels reis moros de València.

El Soltà, mas antic en els pendents de la Serra d'Aitana, te. Sella (xxxv, 108.16); «masia del *Soltà* anant de Sella i el pont del Pas, pel camí del Barranc de Tagarina, després del *Mas del Pedaç*» (relat d'una excursió en *La Marina*, 21-III-1964). Per a *Rafal-soltan* (a. 1274), veg. supra l'art. *Rafal*-; el cast. *Darazután*; i el nostre *Palau-solità*.

La Soroixa, antiga pda. munt. de Picassent, on s'han anat construint innombrables xalets d'estiuejants, des del *Mas de Dalt*, fins a *L'Omet* (reportatge i article d'A. Lerma, en *Levante*, 2-VIII-1964); el nom, pron. *la sorōiḡa*, el trobo repetit a Montserrat d'Alcalà (xxx, 146.24), poble més de 15 k. al NNO. de Picassent (però només amb una muntanya entremig): no he pogut acabar d'aclarir si són dos llocs homònims, separats, o prolongació l'un de l'altre. L'etim. em sembla *suruḡ*, plural de *sarḡ* 'sella de muntar' (*RMa, PAlc*, 398a15), tenint en compte la coneguda metàfora oronímica que compara els colls de muntanyes amb una sella (art. *Sella, Selleta*, infra; alem. alpí *Sattel-joch*; i *Els Bastets* de Busa) car no hi ha dubte que entre la de Picassent i la de Montserrat hi ha d'haver una alta collada, i d'altres entremig.

La notació *şurūch* de *PAlc* mostra que el *ḡim* s'ensordia a la fi de mot, però en la pron. tardana el *ḡ* era una consonant fricativa, no africada com en àrab antic: es diria, doncs, *şurḡš*. Sembla que el nom va repetint-se en diverses var. fonètiques: 3) *La Solója*, te. Tàrbena (xxxiv, 169.14). 4) *Sarròja* a la Torre del Domenge (xxviii, 137.11). 5) En *La Sorrasa* (pron. *sořāza*), pda. de Montaverner a la r. de Bèlgida i prop del trifini amb Otos (xxxii, 100.5, 132.19, 3º12 × 38º52-53), més que d'una variant en la formació d'aquell plural, potser serà el deriv. *sarrāḡ* 'baster, manufacturer de selles', emprat metonímicament com sinònim de *sarḡ* 'sella', i amb assimilació *s-ḡ* > *s-z*.

Sorrulla, pda. de Borriana (xxxix, 147.25): del NP *Surūr*, usat a Algèria (*GGAig*, 348a) i Aràbia (Hess, 28), dissim. *r-r* > *r-l* (arrel *srr* «secretum», veg. l'art. *Montserrat* d'Alcalà).

Sotaia, pda. dalt de les muntanyes te. Rafelcofer, estenen-se fins a la partió d'*Alqueria de la Comtessa*